

**Govor potpredsjednika Hrvatskoga sabora i izaslanika predsjednika
Hrvatskoga sabora akademika Željka Reinera u obilježavanju
Međunarodnog dana nestalih osoba**

30. kolovoza 2020.

Poštovani,

čast mi sudjelovati u obilježavanju Međunarodnog dana nestalih osoba i ovoj Konferenciji o nestalim osobama u Domovinskom ratu. Sve vas pozdravljam u ime predsjednika Hrvatskoga sabora gospodina Gordana Jandrokovića, ali i u svoje osobno ime.

Domovinski rat bio je obrambeno-osloboditeljski rat za neovisnost i cjelovitost Republike Hrvatske. Svi mi koji smo sudjelovali u Domovinskom ratu na ovu temu gledamo s posebnom empatijom. Ovaj potresni film koji smo imali prigodu pogledati u nama budi posebna sjećanja i duboke emocije. Iz rata smo izašli kao pobjednici i danas imamo svoju Hrvatsku. Osim ponosa kojeg često ističemo, ono ružno i tužno, cijenu koju smo u ratu platili, posebno ljudskim životima, nerijetko duboko u sebi potiskujemo. Pretužno je izgubiti suborca, prijatelja, a još daleko teže brata, sestru, oca i majku, dijete, člana obitelji. Nenadoknativ je to gubitak svima, a posebno obiteljima i najbližima.

Gore od samog gubitka je jedino osjećaj nepoznavanja sudbine svojih najbližih. Još tragamo za 1869 osoba nestalih u Domovinskom ratu. To su 1869 ljudska života i deseci tisuća osoba koje se pitaju gdje su njihovi sinovi i kćeri, gdje su njihova braća i sestre, majke i očevi, gdje su njihova djeca, prijatelji, rodbina, kumovi i poznanici. Osim što ih nema u njihovim životima, oduzeto im je i pravo da se oproste s njima, oduzeto im je pravo na poznavanje činjenica o

njihovim zadnjim trenucima, oduzeto im je pravo na grob u koji bi ih dostojanstveno pokopali i na koji bi došli upaliti svijeću, staviti cvijeće i prisjetiti se trenutaka koje su s njima dijelili.

Činjenica da su „nestali“, u prvim je trenucima dala obiteljima nadu da su možda živi, u njihov povratak, u mogućnost da će ih pronaći i nastaviti živjeti zajedno s njima. Ta prvotna nada svakim danom i svakom godinom pretvara se u sve veću i dublju tugu, nemoć, razočaranje i vječno pitanje „gdje su i što se s njima dogodilo“. Nepoznavanje istine, ma koliko tužna i teška bila, prekriva sva razmišljanja, baca tamnu sjenu na živote i upravo je to razlog zašto je mnogima nemoguće krenuti dalje. Bolna je činjenica da su mnoge majke i očevi umrli, a da nisu saznali ništa o sudbini svoje djece, iako su i u posljednjim trenucima svog života sigurno samo o tome razmišljali, a oni koji su živi, kao što smo na filmu čuli „s time liježu, s time ustaju“.

Posebno bih stoga zahvalio organizatorima i suorganizatorima ovog obilježavanja i Konferencije na dosadašnjem radu i nastojanjima da se dozna istina i sudbina svake nestale osobe, ali bih iskoristio i prigodu zahvaliti svim onim institucijama hrvatske države, udrugama te osobama koji su svojim upornim radom i naporima doprinijeli i doprinose rasvjetljavanju okolnosti i pronalasku nestalih. Nadam se da će Božja providnost potaknuti da se napokon probudi savjest onih koji znaju, ali do sada to nisu htjeli reći niti dati dokumentaciju.

Divim se svim obiteljima nestalih, obiteljima nekih mojih suboraca, na njihovu snazi, vjeri i upornosti. Vaše neumorno traganje, vaše suze i vaša bol obvezuje sve nas da nikada ne smijemo prestati tragati za nestalima u srbočetničkoj

Ured potpredsjednika Hrvatskoga sabora akademika Željka Reinera

agresiji na Hrvatsku i da nitko od nas ne može biti miran sve dok se sudbina i zadnjeg nestalog ne dozna, a zemni ostaci ubijenih dostojno ne sahrane. Tu svetu obvezu naprosto moramo izvršiti zbog vas, zbog njih, zbog svih nas, ali i zbog hrvatske budućnosti.